

Η Γλυπτοθήκη του Μόναχου της Παγώνας-Μαρία Κιούση(A2)

Η ιδέα της κατασκευής ενός κτηρίου που θα περιελάμβανε τις συλλογές των έργων τέχνης και που θα ήταν επισκέψιμο από το κοινό ανάγεται στις αρχές του 19ου αιώνα, ενώ μέχρι τότε όλος αυτός ο καλλιτεχνικός πλούτος ανήκε στη βασιλική οικογένεια. Ο Λουδοβίκος Α οραματίζεται έναν ναό της τέχνης, που θα γινόταν γνωστός πέρα από τα στενά όρια της Βαυαρίας και θα είχε σαν πρότυπο τα αρχαία οικοδομήματα. Προκηρύσσει, μάλιστα, και διεθνή διαγωνισμό για την κατασκευή του κτιρίου, στον οποίο παίρνουν μέρος πολλοί αρχιτέκτονες, μεταξύ των οποίων και ο Leo von Klenze, που κατορθώνει να γίνει ο ευνοούμενος αρχιτέκτονας του βασιλιά.

Η Γλυπτοθήκη είναι ουσιαστικά ένα μείγμα **ελληνικής και ρωμαϊκής τέχνης** με εντυπωσιακά προπύλαια και με εσωτερική αυλή γύρω από την οποία ανοίγονται οι διάφορες αίθουσες. Τα μεν προπύλαια θυμίζουν τα Προπύλαια της αθηναϊκής Ακροπόλεως, σε ιωνικό όμως ρυθμό, ενώ οι εσωτερικές αίθουσες με τα τόξα και τους θόλους θυμίζουν ρωμαϊκά οικοδομήματα. Η διακόσμηση στο εσωτερικό ήταν εντυπωσιακή. Όλοι οι τοίχοι πάνω από ένα ορισμένο ύψος ήταν ζωγραφισμένοι, ανάλογα με το περιεχόμενο των αιθουσών, με σκηνές από την ελληνική και τη ρωμαϊκή μυθολογία. Δυστυχώς όμως, λόγω της καταστροφής που υπέστη η Γλυπτοθήκη κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο, όλες εκείνες οι υπέροχες τοιχογραφίες χάθηκαν.

Ενδιαφέρουσα είναι και η ονομασία που δόθηκε στο κτίριο. Ο Λουδοβίκος θέλησε να βρει μία λέξη που να χαρακτηρίζει ακριβώς αυτό το οικοδόμημα και το περιεχόμενό του και, εφόσον η γερμανική γλώσσα δεν διέθετε κάποια τέτοια λέξη, έψαξε την ελληνική και την λατινική γλώσσα. Η λέξη μουσείο που εμπεριέχει τη λέξη μούσα δεν του ταίριαζε, γιατί εδώ επρόκειτο για έργα γλυπτικής. Επηρεασμένος, λοιπόν, από λέξεις όπως «βιβλιοθήκη» και

«πινακοθήκη», συνέθεσε μια καινούργια λέξη. Κατά την άποψή του το όνομα «Γλυπτοθήκη» ήταν το πιο ταιριαστό για το συγκεκριμένο οικοδόμημα. Τα εγκαίνια της Γλυπτοθήκης με τα περίφημα γλυπτά της **Αφαιίας** έγιναν εντέλει το 1830. Όμως, μολονότι η είσοδος ήταν ελεύθερη, οι επισκέπτες που ήρθαν ήταν ελάχιστοι. Κατά την διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου ολόκληρες αίθουσες γκρεμίστηκαν και οι τοιχογραφίες καταστράφηκαν. Η αποκατάσταση του κτιρίου κράτησε πολλά χρόνια και μόλις το 1972 άνοιξε πάλι για το κοινό, στη καινούρια της μορφή. Μπαίνοντας μέσα παρατηρούμε έναν χάρτη της περιοχής απ' την οποία προέρχονται τα εκθέματα.

Και ένα καταπληκτικό σκυλί.

Το παιδί με τη χήνα και ένας φαύνος

Στη ρωμαϊκή μυθολογία με το όνομα Φαύνος είναι γνωστός ο θεός των κοπαδιών και των βοσκών, που λατρευόταν στον Παλατίνο λόφο της Ρώμης. Ο Φαύνος ήταν καλοκάγαθος θεός και αντιστοιχεί στον Πάνα της ελληνικής μυθολογίας.

Κεφαλές, αγάλματα, επιτύμβιες στήλες, και κομμάτια από αέτωμα. Με δεδομένο ότι οι ναοί ήταν βαμμένοι, παίρνουμε μια ιδέα από το πώς ήταν τότε. Τα αγάλματα, λένε, ήταν ντυμένα. Κι έτσι έχουν ένα δείγμα από το πώς ήταν ο αργαλειός καθώς και περιγραφή αλλά και ένα ντυμένο άγαλμα. Αποφθέγματα και κεφαλές σοφών (και όχι μόνο) όπως επίσης μια κεφαλή Αλεξάνδρου και μια της Αφροδίτης. Μπορεί να λείπουν κάποια κομμάτια, αλλά κι έτσι είναι επιβλητικές. Και προχωρώντας στις αίθουσες, προχωράμε και στο χρόνο και φτάνουμε στην ρωμαϊκή - ελληνοριστική εποχή. Με αγάλματα Ρωμαίων αυτοκρατόρων και αξιωματούχων αλλά και ένα εντυπωσιακότατο ψηφιδωτό.

Έξω απ' τη Γλυπτοθήκη υπάρχουν τα προπύλαια.